

[Finansministeren.]

kunde tiltræde den Tankegang, der laa bagved, men mente, at Virkningerne kunde være lidt for stærke. Jeg forstaaer det saadan, at han fandt, at Springene var lidt for store. Det er jeg, som sagt, villig til at drøfte i Udvalget.

Det ærede Medlem Hr. Norlev spurgte om de senere skattemæssige Virkninger af denne Afgift. Herom kan jeg naturligvis sige, at hvis denne Afgift fører til, at vor Statsgæld bliver, skal vi sige godt 1 Milliard mindre, end den ellers vilde have været, sparer Staten i Fremtiden Renterne af denne Milliard, og de aarlige Skatter kan da være tilsvarende mindre; hvor meget mindre vil afhænge af Renteniveauet i Fremtiden, men i Øjeblikket bliver det altsaa godt og vel 3½ pCt. af det sparede Beløb. Hvis man imidlertid antager, at den Nedbringelse af Statsgælden, som man foretager gennem denne Afgift, ellers skulde have været foretaget gennem aarlige Afdrag paa Statsgælden, er det klart, at saa maatte Statsskatten i de Aar, hvor man afdrager, have været forhøjet ikke blot med Renten af det nu sparede Statsgældsbeløb, men ogsaa med Afdragene derpaa. Man tænke sig 1 Milliard afdraget over 30 Aar; saa bliver det en 30 Mill. Kr. om Aaret i Afdrag og vel lidt mere i Renter. Hvis man derimod ikke beslutter sig til at nedbringe Statsgælden, ja, saa vil der ganske vist ikke blive saa stor en Virkning foreløbig, men saa vil til Gengæld Virkningen blive af længere Varighed.

Det ærede Medlem var meget ked af, at jeg ikke vilde være med til, som han sagde, at revidere Grundstigningsskyldloven. Jo, det vil jeg godt være med til, og naar Udvalget om Grundstigningsskyldforslaget formentlig i Dag afgiver sin Betænkning, vil det af denne Betænkning fremgaa, at jeg har givet Tilsagn om at fremsætte et Revisionsforslag inden den 1. Februar næste Aar.

Saa spurgte det ærede Medlem, hvorfor man skulde have Basistidspunktet 1. Januar 1939 og ikke hellere 1. Januar 1940. Jeg skal hertil svare, at det har været en af de Ting, der har været Genstand for Overvejelser. Jeg kan godt se, at det kan virke en lille Smule ejendommeligt, at man tager Basistidspunktet adskillige Maanedes før Krigens Begyndelse. Vi har imidlertid ment, at Ulemperne ved at tage Tidspunktet 1. Januar 1940 var saa store, navnlig paa Grund af de unormale Forhold, der dengang herskede med Hensyn til Aktie- og Obligationskurser, at man alligevel kom nærmest til det rigtige ved at tage den 1. Januar 1939.

Det ærede Medlem talte dernæst om

Bestemmelsen i § 11, 3die Stykke, hvorefter Basisformuen regnes til 0, selv om den i Virkeligheden har været negativ, og henviste til, at en senere Formuestigning saa kunde blive ramt uretfærdigt. Jeg forstaaer ikke rigtig denne Bemærkning. Bestemmelsen om, at Basisformuen i saadanne Tilfælde kan sættes til 0, er netop indsat for at behandle de paagældende mere skaansomt, end de ellers vilde blive behandlet. En Mand, hvis Formue i Stigningsperioden er vokset fra minus 30 000 til, skal vi sige plus 50 000, bliver saa kun beskattet af 50 000 i Stedet for af 80 000 Kr.s Formuestigning, bortset fra, at han har det sædvanlige skattefrie Fradrag, som alle andre har. Tanken her er den, at saa længe Formuen er negativ, er der ikke Grundlag for at opkræve Afgift af den, selv om der i og for sig er en Vækst i dette, at den bliver mindre negativ, end den før har været.

Det ærede Medlem spurgte endvidere, hvordan det gik, hvis man havde ansat sin Ejendom særlig lavt i sin Formueopgørelse i 1939 og derfor fik en Formuestigning, der var større, end den egentlig burde have været. Der maa jeg igen henvise til Lovforslagets § 42, der siger, at hvis man i Basisformuen har faaet Aktiver ansat efter en anden Fremgangsmaade, end de er sat efter i Slutformuen, kan man forlange Basisformuen omvurderet, og da Princippet er, at Ejendommen i Slutformuen skal sættes til Ejendomsskyld, saa maa det tilsvarende Princip fordre, at den ogsaa i Basisformuen bliver sat til Ejendomsskyld, uanset om man selv havde sat den til en anden Værdi, fordi man havde købt Ejendommen til en anden Værdi.

Det ærede Medlem Hr. Norlev sluttede sine Betragtninger med at sige, at han kunde tænke sig, at vi alle burde arbejde en Time gratis hver Dag. Jeg vil gerne vide, om dette Tilsagn er givet med f. Eks. De samvirkende Fagforbunds Samtykke. I saa Fald skal jeg sørge for, at det bliver taget op til Drøftelse i Regeringen.

Det ærede Medlem Hr. Hoff spurgte, om man ikke kunde lave en Bestemmelse om, at man skulde kunne betale de aarlige Skatter med Stabiliseringslaans-Obligationer. Det tror jeg ikke gaar an. Disse Obligationer vil nemlig have en Kursværdi, der navnlig i de første Aar ligger meget betydeligt under Pari. Jeg antager, de til at begynde med ligger mellem 50 og 60 pCt. af Pari paa Grund af, at de først er rentefri i 5 Aar og derefter kun forrentes med 2 pCt. Det kan slet ikke gaa an, at de Skatteydere, der er saa heldige at have saadanne Obliga-